

У Х В А Л А
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Товариства з обмеженою відповідальністю «Фінансова компанія „Інвест ресурс“» щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини четвертої статті 75, частини першої статті 300 Господарського процесуального кодексу України, а також положень першого речення абзацу першого, другого речення абзацу другого частини третьої, частин четвертої, п'ятої статті 34, другого речення абзацу першого частини першої статті 36, частин четвертої, п'ятої статті 44, пунктів 1, 2 частини першої статті 48 Закону України „Про систему гарантування вкладів фізичних осіб“ до внесення змін Законом України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення механізмів регулювання банківської діяльності“ від 13 травня 2020 року № 590–ІХ

м. К и ї в
3 червня 2020 року
№ 113-3(II)/2020

Справа № 3-90/2020(177/20)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Касмініна Олександра Володимировича – головуючого, доповідача,
Городовенка Віктора Валентиновича,
Первомайського Олега Олексійовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Товариства з обмеженою відповідальністю «Фінансова компанія „Інвест ресурс“» щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини четвертої статті 75,

частини першої статті 300 Господарського процесуального кодексу України, а також положень першого речення абзацу першого, другого речення абзацу другого частини третьої, частин четвертої, п'ятої статті 34, другого речення абзацу першого частини першої статті 36, частин четвертої, п'ятої статті 44, пунктів 1, 2 частини першої статті 48 Закону України „Про систему гарантування вкладів фізичних осіб“ від 23 лютого 2012 року № 4452–VI (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 50, ст. 564) до внесення змін Законом України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення механізмів регулювання банківської діяльності“ від 13 травня 2020 року № 590–IX.

Заслухавши суддю-доповідача Касмініна О.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Товариство з обмеженою відповідальністю «Фінансова компанія „Інвест ресурс“» (далі – Товариство) звернулося до Конституційного Суду України з клопотанням розглянути питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини четвертої статті 75, частини першої статті 300 Господарського процесуального кодексу України (далі – Кодекс), а також положень першого речення абзацу першого, другого речення абзацу другого частини третьої, частин четвертої, п'ятої статті 34, другого речення абзацу першого частини першої статті 36, частин четвертої, п'ятої статті 44, пунктів 1, 2 частини першої статті 48 Закону України „Про систему гарантування вкладів фізичних осіб“ від 23 лютого 2012 року № 4452–VI до внесення змін Законом України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення механізмів регулювання банківської діяльності“ від 13 травня 2020 року № 590–IX (далі – Закон).

Відповідно до оспорюваних положень Кодексу обставини, встановлені рішенням суду в господарській, цивільній або адміністративній справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді іншої справи, у якій беруть участь ті самі особи або особа, стосовно якої встановлено ці обставини, якщо інше не встановлено законом (частина четверта статті 75); переглядаючи у касаційному порядку судові рішення, суд касаційної інстанції в межах доводів та вимог касаційної скарги, які стали підставою для відкриття касаційного провадження, та на підставі встановлених фактичних обставин справи перевіряє правильність застосування судом першої чи апеляційної інстанції норм матеріального і процесуального права (частина перша статті 300). Товариство стверджує, що вказані положення Кодексу „передбачають повноваження суду касаційної інстанції, зокрема Великої Палати Верховного Суду, при перегляді судових рішень судів першої та апеляційної інстанції у господарській справі надавати критичну оцінку щодо правильності судових рішень (наведених у них судових висновків та правових оцінок), які були ухвалені в адміністративних справах судом, зокрема судом касаційної інстанції, та набрали законної сили“, що призводить до порушення статей 8, 41, 42, 64, 129, 129¹ Конституції України.

Згідно з оспорюваними положеннями Закону:

– виконавча дирекція Фонду гарантування вкладів фізичних осіб (далі – Фонд) не пізніше наступного робочого дня після офіційного отримання рішення Національного банку України про віднесення банку до категорії неплатоспроможних призначає з числа працівників Фонду уповноважену особу Фонду (кілька уповноважених осіб Фонду), якій Фонд делегує всі або частину своїх повноважень тимчасового адміністратора; у разі делегування повноважень кільком уповноваженим особам Фонд зазначає обсяг повноважень кожної з них (перше речення абзацу першого, друге речення абзацу другого частини третьої статті 34);

– тимчасова адміністрація запроваджується на строк, що не перевищує один місяць; у разі виведення неплатоспроможного банку з ринку у спосіб,

передбачений пунктами 3–5 частини другої статті 39 Закону, тимчасова адміністрація може бути продовжена на строк до одного місяця; у разі виведення неплатоспроможного банку з ринку у спосіб, передбачений пунктами 1 і 2 частини другої статті 39 Закону, строк тимчасової адміністрації може бути продовжений на п'ять днів з припиненням не пізніше дня отримання рішення Національного банку України про відкликання банківської ліцензії та ліквідацію банку; тимчасова адміністрація припиняється після виконання плану врегулювання або в інших випадках за рішенням виконавчої дирекції Фонду (частина четверта статті 34);

– під час тимчасової адміністрації Фонд має повне і виняткове право управляти банком відповідно до Закону, нормативно-правових актів Фонду та вживати дії, передбачені планом врегулювання (частина п'ята статті 34);

– Фонд набуває всі повноваження органів управління банку та органів контролю з дня початку тимчасової адміністрації і до її припинення (друге речення абзацу першого частини першої статті 36);

– Фонд розпочинає процедуру ліквідації банку не пізніше наступного робочого дня після офіційного отримання рішення Національного банку України про відкликання банківської ліцензії та ліквідацію банку, крім випадку, коли ліквідація здійснюється за ініціативою власників банку (частина четверта статті 44);

– ліквідація банку має бути завершена не пізніше двох років з дня початку процедури ліквідації банку; Фонд має право прийняти рішення про продовження ліквідації банку на строк до двох років з можливістю повторного продовження на строк до одного року (частина п'ята статті 44);

– Фонд безпосередньо або шляхом делегування повноважень уповноваженій особі Фонду з дня початку процедури ліквідації банку здійснює повноваження органів управління банку; приймає в управління майно (у тому числі кошти) банку, вживає заходів щодо забезпечення його збереження, формує ліквідаційну масу, виконує функції з управління та продає майно банку (пункти 1, 2 частини першої статті 48).

Товариство стверджує, що вказані положення Закону дозволяють Фонду „продовжувати здійснювати управління банком та його ліквідацію після скасування судом як неправомірних постанов Національного банку України про віднесення банку до категорії неплатоспроможних, про відкликання банківської ліцензії та ліквідацію банку та рішень виконавчої дирекції цього Фонду про запровадження у банку тимчасової адміністрації та про початок процедури ліквідації банку“, що призводить до порушення статей 8, 41, 42, 55 Конституції України.

2. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно з пунктом 1 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, якщо вичерпано всі національні засоби юридичного захисту.

З матеріалів справи вбачається, що постановою Великої Палати Верховного Суду від 10 грудня 2019 року рішення Господарського суду Черкаської області від 6 жовтня 2017 року та Київського апеляційного господарського суду від 4 грудня 2017 року скасовані і справу направлено на новий розгляд до суду першої інстанції, тобто у справі не було ухвалено остаточного судового рішення. Отже, скаржник не вичерпав всі національні засоби юридичного захисту.

Таким чином, Товариство не дотримало вимог пункту 1 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту

Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату
Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Товариства з обмеженою відповідальністю «Фінансова компанія „Інвест ресурс“» щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини четвертої статті 75, частини першої статті 300 Господарського процесуального кодексу України, а також положень першого речення абзацу першого, другого речення абзацу другого частини третьої, частин четвертої, п'ятої статті 34, другого речення абзацу першого частини першої статті 36, частин четвертої, п'ятої статті 44, пунктів 1, 2 частини першої статті 48 Закону України „Про систему гарантування вкладів фізичних осіб“ від 23 лютого 2012 року № 4452–VI до внесення змін Законом України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення механізмів регулювання банківської діяльності“ від 13 травня 2020 року № 590–IX на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**